

Petrus Dahlin &  
Sofia Falkenheim

**Kalle Skavank**

**Mirjas  
guldhalsband**

 rabén&sjögren

**[www.kalleskavank.se](http://www.kalleskavank.se)**

**[www.rabensjogren.se](http://www.rabensjogren.se)**

Det har gått en vecka sedan Dilsa och jag löste fallet. Nu är det helg och jag cyklar bort till Mirja. Solen skiner, och när jag rullar nerför bron in bland alla kolonilotter vinkar flera personer på mig.

Det har varit en stor artikel i tidningen om hur vi löste mysteriet. Lite stolt känner jag mig. Visst tvekade jag några gånger på om det kunde vara något övernaturligt. Men jag hade rätt. Sierskan var en bluff.

Jag parkerar cykeln och öppnar grinden till Mirjas tomt. Först ser jag henne inte. Hon har en stor grön klänning med blommor på sig. Den smälter in i den växtrika trädgården.

– Kalle, min vän! ropar hon rakt ut. Kom, så får jag bjuda på nåt gott.

Hon kramar mig hårt och vill inte släppa taget. Till slut lättar greppet och jag andas ut.

– Sätt dig så ska jag bjuda på bullar och saft, säger hon.

Så försvinner hon in i stugan. Jag ser mig omkring. Plommonen är mogna, äpplena har inte långt kvar. På måndag börjar skolan igen. Det ska bli kul att träffa alla klasskompisar igen. Men jag längtar inte till lektionerna. Framför allt inte mattelektionerna.

Mirja kommer ut igen och jag kommer att tänka på varför jag är här. Guldhalsbandet. Jag har lovat henne att försöka hitta det. Mirja sätter sig mitt emot mig och håller upp saft. Den röda saften är lite rödare än vad Mirja är i ansiktet. Men bara lite.

– Berätta en gång till. Vet du hur och när ditt halsband försvann? säger jag.

– Mitt älskade halsband. Jag har ärvt det från min mor. Och hon har ärvt det från sin mor. En vecka innan branden var det plötsligt försvunnet. När jag skulle hämta det i sockerskålen var det bara borta.

– Hade du nån på besök under den tiden? frågar jag.

Mirja dröjer lite innan hon skakar på huvudet.

– Ingen som jag kan komma ihåg. Det var en lugn vecka utan gäster.

– Men du har kanske bara lagt halsbandet på ett annat ställe? frågar jag.

– Absolut inte, säger Mirja. Antingen hänger det runt min hals eller så ligger det i sockerskålen i köksskåpet. Så har det varit sen jag köpte kolonilotten.

– Kan du visa var sockerskålen finns, säger jag och tar en stor klunk saft.

Mirja reser sig upp och jag följer henne in i stugan. Rummet har en smal säng. Ett litet köksbord med två stolar. En garderob och så en hörna med köksskåp och en diskbänk.

Hon går fram och öppnar köksskåpet precis ovanför vasken. Från hyllan tar hon fram en vit sockerskål med blå blommor. Mirja lyfter på locket och visar mig skålen. Den är tom. Så ställer hon tillbaka skålen och stänger köksskåpet.

– Är det okej om jag ser mig omkring? frågar jag. Helst ensam.

– Självklart, Kalle, säger Mirja. Du är min hjälte. Kan du lösa det här också kommer du att hamna i mitt hjärta för evigt.

Mirja går ut. Hur ska jag hitta halsbandet? Det kan vara var som helst, tänker jag medan jag ser mig omkring. Jag börjar leta lite här och där. Men inser snabbt att det inte kommer att fungera.

Jag måste börja från början. Så jag går fram till skåpet och öppnar det igen. Sockerskålen står på första hyllan. Jag tar upp den och lyfter på locket. Precis när jag ska ställa tillbaka den ser jag en sockerskål till. En exakt likadan som står en bit in i hörnet.

– Så enkelt, säger jag till mig själv. Hon har tagit fel sockerskål.

Jag tar fram skålen och lyfter på locket. Den är full med socker. I översta lådan hittar jag en tesked som jag rör runt med. Jag gräver och rör runt. Det är bara socker i skålen. Besviket ställer jag tillbaka den på hyllan.

Kioskdeckare Kalle Skavank, skärp dig. Ditt rykte står på spel. Det är klart att du kan hitta ett

guldhalsband utan att ringa Dilsa, tänker jag. Vad kan ha hänt med halsbandet? Om ingen har tagit det så måste Mirja ha tappat det. Det mesta av sin tid är hon i trädgården och pysslar. Alltså måste hon ha tappat det i en buske.

Ute sitter Mirja i solen och blundar.

– Ska bara se mig omkring, säger jag.

Hon nickar och ler mot mig. På knä kryper jag runt i trädgården. Buske för buske. Planta för planta. Träd för träd. Mina jeans blir grönbruna och knäna värker. Men jag ser inte ett spår av guldkedjan.

Till slut blir jag trött och törstig.

– Jag har letat överallt. Tro mig, säger Mirja och tittar upp.

Saften är slut.

– Sitt du, jag fyller på själv, säger jag.

Mirja gör inte ett försök till att resa sig. Det ser skönt ut där hon sitter. Jag går fram till vasken och sätter på kranen. Vattnet får rinna medan jag letar efter saftflaskan. Den står i skafferiet. Så häller jag på saft och fyller tillbringaren upp till kanten.

Precis när jag ska gå ut igen stannar jag till. Det

är något som blänker i vaskens avlopp. Jag ställer tillbringaren på diskbänken och böjer mig fram. Det måste vara halsbandet!

En skruv håller fast silen. Snabbt ser jag mig omkring för att hitta en skruvmejsel. Jag hittar ingen, men en bordskniv kan fungera lika bra. Efter ett par varv kan jag ta loss silen och få tag på halsbandet. Så skruvar jag fast silen igen. Stolt går jag ut till Mirja.

– Varsågod. Ditt halsband, säger jag.



– Var hittade du det? Du är ett geni, Kalle Skavank, säger hon.

Så kastar hon sig över mig och kramar mig igen. Jag får nästan panik. Det känns som om jag ska kvävas.

– Nej då, jag är inget geni. Jag är bara en ganska bra detektiv, säger jag.

– Du är mer än så. Berätta, var låg det? frågar Mirja.

– Det kan jag tyvärr inte avslöja. Det är en professionell hemlighet, säger jag.

– Vad det än är ska jag ringa till alla mina vänner som blivit av med nåt, säger Mirja. De kan ringa dig istället för nån galen spådam.

Jag stelnar till. Det är vad jag sist av allt vill göra. Bli uppringd av en massa människor som tappat bort guldhalsband, berlocker, örhängen och annat. Det skulle ju nästan verka som om jag själv var en sierska eller en spådam som visste var saker och ting fanns.

Och kanske till och med visste något om framtiden!